

BUNGEEEEEE!!!!

ÄŒEtrtek, 21 bÄ™ezen 2019

Podle jednÄ© legendy z ostrova Pentecost v JiÄ¾nÄ-m Pacifiku Ä¾ila Ä¾ena, kterÄ; se rozhodla uniknout pÄ™ed svÄ½m zlÄ½manÄ¾elem. VyÄ;plhala na vysokÄ½ strom, uvÄ;zala si kolem kotnÄ-kÄ liÄ¾inu a tÄ›snÄ, pÄ™ed tÄ-m, neÄ¾ ji manÄ¾el polap dolÄ. JejÄ- muÄ¾ skoÄil za nÄ-, ale neuvÄ›domil si, Ä¾e on Ä¾Ädnou liÄ¾inu nemÄ;ji, a zabil se. MÄ-Ä¾eme se jen domÄ½Ä, tak hloupÄ½, nebo byly tamnÄ- domorodkynÄ› feministky. KaÄ¾dopÄ;dnÄ› se dÄ-ky tÄ©to legendÄ› vyvinula tradice, jÄ-Ä¾ se Ä°Ä•astnili vÄ½hradnÄ› muÄ¾i, aÄ› uÄ¾ aby se pojistili, Ä¾e podruhÄ© je Ä¾ena neoklame, nebo v obdivu k jejÄ- odvaze.

ÄŒeasem se ze zvyku vyvinul rituÄ;il za dobrou Ä°rodu. OÄ•istili svah od vÄ›tvÄ- a kamenÄ-, vztyÄ•ili vÄ›Ä¾ a Ä;lo se na to. ZÄ½civilizace poznala tento zvyk roku 1950, kdy ho popsala vÄ½prava z Ä•asopisu National Geographic, jako skok ze zhruba 20 metrÄ. O 20 let pozdÄ›ji si tento skok vyzkouÄ;el jako prvnÄ- cizinec reportÄ©r Kal Muller. Popsal ho slovy ÄŒKupodivu mi to nevadilo. VzruÄ;enÄ- Ä°plnÄ› pÄ™ehluÄ;ilo jakÄ©koliv fyzickÄ© nepohodlÄ-.ÄŒ

O dalÄ;Ä-ch

10 let pozdÄ›ji se tÄ©to myÄ;lenky ujal Klub nebezpeÄ•nÄ½ch sportÄ› z OxfordskÄ© university ve VelkÄ© BritÄ;inii. PrvnÄ- skok ze 75 metrÄ

vysokÄ©ho mostu v Bristolu, a protoÄ¾e byl nelegÄ;lnÄ-, museli za nÄ›j Ä°Ä•astnÄ-ci zaplatit pokutu 10 liber.

Pak uÄ¾

se myÄ;lenka ujala i za Atlantikem. SkÄ;kalo se z Golden Gate Bridge v San Francisku a z mostu Royal George v Coloradu.

V roce

1987 skoÄil poprvÄ© a zatÄ-m naposledy NovozÄ©lanÄ•an A. J. Hackett z Eiffelovy vÄ›Ä¾e. I tohle bylo nelegÄ;lnÄ- a vyslouÄ¾il si za to zatÄ•enÄ- od francouzskÄ© policie.

Pak uÄ¾

se tato zÄ;ibava zaÄ•ala velmi rychle Ä;Ä™it.

V roce

2018 se jedna praÄ;itÄ›nÄ; Ä¾enskÄ; rozhodla, Ä¾e si skoÄ•Ä- takyÄŒ!

VÄ;jechno

to zaÄ•alo o vÄ-c jak 20 let dÄ™Ä-ve, kdyÄ¾ jsem se zamilovala do nejÄ°Ä¾asnÄ›jÄ;Ä-ho chlapa na svÄ›tÄ›. Tak Ä°Ä¾asnÄ©ho, Ä¾e jsem vÄ›bec nezaznamenala lakonickou poznÄ;imku jeho nejlepÄ;Ä-ho kamarÄ;da, Ä¾e se tedy v Ä¾ivotÄ› nebudu nudit, pokud ten vztah myslÄ-m vÄ;Ä¾nÄ›. PozdÄ›ji jsem si na tuhle poznÄ;imku vzpomnÄ›la snad stokrÄ;it. Dokonce jsem chvÄ›lemi uvaÄ¾ovala i nad tÄ-m, Ä¾e moje matka moÄ¾nÄ;ji mÄ›la pravdu, kdyÄ¾ mÄ› uÄ¾ obleÄ•enou ve svatebnÄ-ch Ä;atech zapÄ™Ä-sahala, aÄ› si ho neberu.

Bylo

mi necelÄ½ch 18, byla jsem mladÄ;ji, Ä;Ä¾astnÄ;ji, ochotnÄ› jsme sdÄ½lela vÄ;jechny jeho konÄ-Ä•ky a zÄ;iliby, takÄ¾e mÄ› hroznÄ› moc vytoÄ•ilo, kdyÄ¾ se jednou nad rÄ;inem s kamarÄ;dy rozhodli, Ä¾e si pÄ›jdou skoÄit ze Ä½Ä•Ä;kovÄ;ku. A mÄ› sebou nevzal! Nechal mÄ› sladce spinkat a vykradli se celÄ; tlupa z ÄŒklubovnyÄŒ, jak Ä™Ä-kal kamarÄ;d Pepa svojÄ- soukromÄ© hospÄ-dce. Ne Ä¾e bych tam zÄ›stala jedinÄ; potenciÄ;lnÄ-vdova. Nechali nÄ;is tam vÄ;jechny Ä¾eny. KdyÄ¾ jsme se postupnÄ› poproubouzely, tak jsme samozÄ™ejmÄ› kuly hroznou pomstu, jenÄ¾e uÄ¾ na nÄ- nedoÄ;ilo, protoÄ¾e se pÄ;inovÄ© vrÄ;itili. S nosy nahoru, rozjaÄ™enÄ-, s diplomy. Jakej jÄ; tenkrÄ;it mÄ›la vztek, rozÄ;ikubla bych hoÄŒ!

A pak

byla svatba a dÄ›ti a troÄ;ku jsme se usadili a Ä¾ivot plynul. UÄ¾ to nebylo tak hektickÄ½, ale poÄ™Ä;d jsem se nenudila. Jen jsem se zaÄ•ala bÄ;it pÄ;ir vÄ›cÄ-, nad kterÄ½ma jsem jako mladÄ;ji holka

mávala rukou. Už jsem si nečetla v otevřeném okně ve 4. patře, mohla bych vypadnout a co dělat? Už jsem neplavala do země od břehu, abych pak vleče na zádech na hladině nabírala sly k cestě zpátky. Co kdyby mě vzala káča, co pak dělat? Neležla jsem do nějakých jeskyní a dříve v zemi, co kdyby ale co, v jak věte.

A pak

přijelo to období, kdy jsem začala cyklistikovat. Nikdy mě asi nezažda na kole bavit jen pro tu samotnou jízdu. Vždycky budu potřebovat nějaký cíl, na co se jedu podávat, i kdyby to mělo být mravenčí v Horní Dolní. Samozřejmě raději mám třešňové zahrady, hrady, hezké parky, přehrady a vůbec vodní toky. A vždyže a rozhledny. V západních částech je toho k vidění dost a dost, ono ostatně celá naše země je krásná.

Jenže

jsme zjistila, že s rozhlednami mám problém. Nevím, jak se to vyvinulo, nevím kdy to začalo, každopřípadně od tak 5 metrů výšky se mi začalo dělat zle. Točila se mi hlava, zvedal žaludek, no hrůza! Takže když mě na jednu manžel zas vytáhl, vytáhl i akci bungee. Že pamatuješ, jak ses tehdy zlobila, že sis neskočila taky? Dneska už bys to asi nedala, víš. Nebyla to otázka, prostě konstatovala. A ve mně zas vzkypěla krev jako tenkrát.

Že skočil

No když jsem si myslela.

A bylo

mi to jasné, že prostě skočil, i kdyby mě měl z toho mostu strážit.

Posledně

zřejmě svou sobotu jsme vyrazili. Na úterý ráno jsem se na cestě neskočila, protože tam bych opravdu neskočila. Krajina je tam otevřená, přehrada v hloubce obrovská. Jeli jsme o kousek dále, na Zvěkovský most.

I z našeho pohled dolů

budě respekt. Přijevě a slečna z týmu profi skákačů byli mladí nadšenci a zdálo se mi, že i dost profíci, protože všechno do poslední maličkosti vysvětlili. Byli samé smáčky a humor, taková lidová se mi prostě líbí. Atmosféra tam byla nepopsatelná. Většina skákačů byli mladí lidé do 30, ale byl tam i pár, co mu táhlo na 60. Každá se bavila s každým, kdo už skočil, třeba jak je to super, mladí kluci machrovali předmě holkama, sem tam se našel i někdo, kdo přemýšlel, že se bojím, ale nikdo se mu nesmál. Každopřípadně se za celou dobu, kdy jsem čekala, nešlo na mě přemýšlet, že by si to někdo rozmyslel. Takže já budu první, co to zbradlá přemýšleje a pak se zbaběle vrátí, prošlo mi hlavou...

Že Neboj,

když to zbradlá přemýšleje, tak už skočil, že usmával se Honza. Nu po těch věcích ne 20 letěch si už opravdu šteme mnohdy myšlenky.

Bála

jsm se, hodně moc jsem se bála. Ani ne toho, že se zabiju, že to lano praskne nebo tak. Bála jsem se spíše toho, že mě prostě trefí. A pak taky že nebudu dole schopná se přimnout na karabinu, co za mnou spustí a budu se tam houpat jak obájenec do skonání světa. Abych tuhle iracionální myšlenku zahlala, zeptala jsem se toho většiny sympatika: Že když se prostě nepřimnu?

Že No to

musíme (Vážični jsme si tam tak nějak samozřejmě tykali.) Že No co když tu karabinu fakt nechytím?

Že Tak

pro tebe dolů slaná-me, ať se ukládá ten menší- sympatický. Ale budeme natáhnout, ať se ukládá ten první- a začali se smát.

Neboj, chytneš to, a ještě ráda. Jenom si pevně utáhni boty. Tak jsem si utáhla boty a šla na výcvik.

Jsem prcek, takže jsem zbrádlá- mi museli pomoci. Těch zhruba 30 vteřin, co stojíte zádý k zbrádlá-, držte se a šekáte na pokyn ke skoku, je pekelně dlouhých. Ale zas dostanete velkou odměnu v tom, že jsem vám je nadrželých. Dole voda, nahoře nebe, zalesněná břežina a prostor, spousta prostoru.

Žijte, dva, jedna jump ať se A opravdu jsem skočila, sváť se mi pěstevřel a pak zhouplul. Tepovou frekvenci jak v tom nejvyšším- m krpělu, slyšete jen svistot vzduchu kolem uší-, letěte. Do krve se vám vyplaví- taková spousta adrenalinu, že máte pocit, že tebe zvládnete cokoliv. Nežubne to s vámi, lana jsou velmi pružná. Akorát máte pocit, že vás to vyzuje z bot.

Karabinu jsem chytla, dává se k pasu, takže nahoru vás vyřhnou vsedě. Nohy se mi klepaly, zpátky jsem zbrádlá- mi museli opřít pomoci. Když jsem stála zas oběma nohama pevně na zemi, slyšela jsem se, jak ukládá-kám, že to bylo úžasné. A byla to pravda. Celý skok mám natočený hned 2x, jednou od manžela, jednou tam- profi kamerou. Aby mi to vnoučata jednou vřila.

Na zpěte- cestě na mě padla náhava, celou jsem ji proklímala. Nevřel jsem, že skočím-š. Jsi vřel- přať ná babička.

Doma jsem synovi ukazovala video. Docela se zámem se podával. Žá koda, že nejel s náma, mohli jsme se kouknout na Zvěkov.

Žijte No vřel- mami, buď ráda, že jsem nejel, já bych tě toti- skočím nenechal.

Popravdě, takhle vás ta mi udělala vřel- radost než ten skok. A opravdu se nenudím!

KYTTKA